

Fehéren fehér

Helyszínünk egy ház. Szép, külvárosba illő építmény a semmi közepén. Ezt ne úgy értsük, hogy nincs a közelben civilizáció, hanem tényleg a semmiben található. Se fű, se fa, se kövek, se állatok, semmi. Üres, fehér tér. A tér közepén (már ha lenne neki, hiszen a végtelen közepét nehéz belőni) az épület, benne Pepe és Keksz.

Pepe egy életvidám, kedves, művészi vénával rendelkező fiú a valódi világból, míg Keksz az ürességből származók mintapéldánya volt. Nem volt sem motivációja, sem tehetsége, sem érzései, nem foglalkoztatta különösebben semmi. Olyannyira semmilyen volt, hogy még azt sem lehetett eldönteni, fiú-e vagy lány.

- Csináljunk valamit! – mondta Pepe, és kezébe vett egy fehér ceruzát.
- **Ne** – válaszolt Keksz. Nem lehangolásnak szánta. Egyszerűen nem volt alkalmas arra, hogy bármit tegyen, hiszen csak a házat és a végtelen teret ismerte.
- Gyere velem. Alkotunk – közölte Pepe, és kirántotta Kekszet a házból. – Megmutatom, hogyan kell rajzolni.

Rajzolt a fehér világba sok-sok fehér formát, amik látszani nem látszottak, de ők tudták, hogy hol vannak és milyenek. Ez elég is volt nekik.

- **Érdekes. De valami fura dolgot okoznak** – mondta Keksz, aki a fura dolog alatt maga sem tudta, mit ért, így esély sem volt arra, hogy lakótársával esetlegesen megértesse magát. Lakótárs, nem barát: Keksz nem ismerte a barát szót.

- Tessék. Te jössz. – nyújtotta át Pepe a ceruzát. – Rajzolj valamit.
- **Rendben.** – Keksz pontokat kezdett el nyomkodni a világra.
- Csillagok. Nagyon szépen rajzolsz csillagokat.
- **Köszönöm.**
- Igazán nincs mit. Tényleg nagyon jók.
- **Komolyan gondolod?**
- Persze, csak azért nem mondanám, mert a barátom vagy.
- **Nem vagyok a tulajdonod.** – mondta Keksz. Pepe számára most derült ki, hogy társának értelmezési problémái vannak.
- Bocsánat. Odaadod? Firkantanék valamit.
- **Tessék. Itt van.**

A ceruza ismét járni kezdett Pepe kezében, de már csak kesze-kusza vonalakat rajzolt.

- Hogy tetszik?

-**Nem tudom. Ez most nem olyan, mint az előző. Ez nem kelt fura dolgokat.**

- Azt hiszem, kezdem kapisgálni – Pepe egyre kíváncsibb lett, mik lehetnek azok a sokat emlegetett „fura dolgok”.

- Támadt egy ötletem! – mondta, és elkezdett a fehér ceruzával színezni az üresség fehér falaknak látszó határtalanságába.

- **Semmi nem változott.** – állapította meg unottan Keksz.

- Igazad van – válaszolt Pepe. Hirtelen elveszítette a lelkesedését. – Tudod, mit? Inkább menjünk haza.

Pintér Kristóf, Sztupka Henrietta